

**« ...τῶν χρηστῶν σου δωρεῶν τὸ ἔτος πλήρωσον,
Χριστέ ».**

Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος - θεολόγος.

Ευχές και ὕμνους για την ευλογία της νέας εκκλησιαστικής και ακαδημαϊκής περιόδου αναπέμπει η Εκκλησία μας. «**Αρχόμενοι του έτους και των ὕμνων απαρχήν ποιούμεθα τω βασιλεύοντι Χριστῷ βασιλείαν την ἀπέραντον**», ψάλλομε σε έναν από αυτούς τους όμορφους ὕμνους (Ειρμός ζ' ωδής του Κανόνος της Ινδίκτου). Την σταθερή του πίστη στον Βασιλέα Κύριο εκφράζει ο υμνογράφος σε Εκείνον που είναι «**ο ων προ των αιώνων, επ' αιώνα τε και έτι Κύριος**» και τον παρακαλεί να «**πληρώση**» (=γεμίση) το έτος με τις χρηστές Του δωρεές.

Ως γνωστόν, κατά την ρωμαϊκή ινδικτιώνα (από το *indictio*, που σημαίνει ορισμός, εξαγγελία), τον μήνα Σεπτέμβριο, που γινόταν η συγκομιδή των πρώτων καρπών της γης, οριζόταν το ύψος του φόρου που θα πλήρωναν οι υπήκοοι για την συντήρηση του στρατού για τα επόμενα 15 έτη. Έτσι και η Εκκλησία μας ώρισε την 1η του μηνός Σεπτεμβρίου ως δική της ινδικτιώνα, ως απαρχή δηλαδή των δικών της δραστηριοτήτων για την νέα χρονιά.

Η πάγια, εξ άλλου, τακτική της Εκκλησίας μας είναι να προσδίδει στις παλαιές συνήθειες νέο, χριστιανικό περιεχόμενο, ανανοηματοδοτώντας

τες. Έτσι, στις περιόδους της φθινοπωρινής (23 Σεπτεμβρίου) και εαρινής ισημερίας (γύρω στις 21 Μαρτίου), που γίνονταν εορτασμοί για την αρχή του φθινοπώρου και για την αναγέννηση της φύσεως, αντιστοίχως, η Εκκλησία μας τοποθέτησε τις εορτές της Συλλήψεως του «Προδρόμου της Χάριτος» (23 Σεπτεμβρίου) και του Ευαγγελισμού, του χαρμοσύνου μηνύματος ότι «η χάρις» θα έλθη στον κόσμο από την Παρθένο Μαρία (25 Μαρτίου). Αντιστοίχως, η Εκκλησία μας τοποθέτησε την εορτή της Γεννήσεως του Προδρόμου (24 Ιουνίου), στην θέση των ειδωλολατρικών εκδηλώσεων που διεξάγονταν για το θερινό ηλιοστάσιο, ενώ στις 25 Δεκεμβρίου (χειμερινό ηλιοστάσιο), που ελάμβανε χώρα η εορτή της γεννήσεως του «αηττήτου Ηλίου», η Εκκλησία μας τοποθέτησε την γέννηση της «εξ ύψους Ανατολής», του Ηλίου της Δικαιοσύνης.

Επομένως, η Εκκλησία ευλογεί όλες τις περιόδους και κάθε ημέρα της ζωής μας, καθώς καθημερινώς τιμάμε την μνήμη ενός η και περισσότερων ευλογημένων Αγίων. Σχετικώς με την νέα εκκλησιαστική περίοδο, ο Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης αναφέρει ότι η Εκκλησία του Χριστού εορτάζει την αρχή του νέου χρόνου, για να παρακαλέσωμε τον Κύριο να τον ευλογήση, «... και χαρίση τούτον εις ημάς ευτυχή και γεμάτον από όλα τα σωματικά αγαθά. Και ίνα φωτίση τας διανοίας μας εις το να περάσωμεν όλον τον χρόνον καθαρώς και με αγαθήν συνείδησιν και εις το να ευαρεστήσωμεν τω Θεώ με την φύλαξιν των εντολών του. Και ούτω να τύχωμεν των εν ουρανοίς αιωνίων αγαθών» (Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού, Τόμος Α΄, Εκδόσεις Δόμος, 2005).

Αυτήν «την επομβρίαν των αγαθών» (Ι. Χρυσόστομος) εύχεται η Εκκλησία μας και διά των αληθινά υπερόχων ύμνων της Ακολουθίας της Ινδίκτου, που ψάλλεται κατά την πρώτη ημέρα του εκκλησιαστικού έτους. Οι ευχές αυτές δεν αναφέρονται μόνον στην υλική ευφορία αλλά και στην πνευματική ανύψωση των πιστών: «παράσχου, φιλόανθρωπε, τη γη σου ευφορίαν, ευκράτους τους αέρας χαριζόμενος ... ο καιρούς καρποφόρους και υετούς παρέχων, ο ευλογών τας εισόδους και τας εξόδους ημών (την αρχή και το τέλος της χρονιάς)» αλλά και «νίκας δώρησαι κατά των αθλίων βαρβάρων ... και πταισμάτων δώρησαι άφεσιν ... και τας αιρέσεις κατάβαλε» (οι αιρέσεις και οι βάρβαροι μάστιζαν την Εκκλησία και το κράτος κατά

την βυζαντινή περίοδο, οπότε συνετέθησαν οι ύμνοι αυτοί, και έκτοτε ποτέ δεν έπαψαν να την βασανίζουν).

«Παντοκράτορ, των ετών τας ελίξεις γαληνιώσας τω κόσμω δώρησαι (πρόσφερε γαλήνιες στον κόσμο τις περιόδους σου) ... ο ων προ των αιώνων, ο συστησάμενος την κτίσιν εκ του μη όντος εις το είναι», ψάλλει ο υμνογράφος σε κάποιο άλλο τροπάριο. Εκεί όμως που ο λυρισμός πραγματικά ξεχειλίζει είναι στα Στιχηρά των Αίνων: «Η βασιλεία σου, Χριστέ ο Θεός, βασιλεία πάντων των αιώνων και η δεσποτεία σου εν πάση γενεά και γενεά. πάντα γαρ εν σοφία εποίησας, καιρούς ημίν και χρόνους προθέμενος ... αι πορείαι σου, ο Θεός, μεγάλοι και θαυμασταί ... ότι φως εκ φωτός επεδήμησας εις ταλαίπωρον κόσμον σου και την πρώτην ανείλες (αναίρεσες) αράν του παλαιού Αδάμ και ημίν εν σοφία καιρούς και χρόνους υπέθου (τοποθέτησες) του δοξάζειν την παντουργικήν σου αγαθότητα» (= ώστε να δοξάζωμε την πανσθενή, την παντοδύναμή σου αγαθότητα). Δεν ξέρει κανείς, πράγματι, τι να πρωτοθαυμάση στους ύμνους αυτούς: τον πλούτο των λέξεων η το βάθος των νοημάτων η μήπως και τα δύο, εφ' όσον η γλώσσα είναι το όχημα για την κατανόηση της σοφίας του λ(Λ)όγου!

Δεν αρκεί, ασφαλώς, ένα μόνον άρθρο, για να παρουσιάση κανείς την ομορφιά των ύμνων της Ακολουθίας της Ινδίκτου, του νέου εκκλησιαστικού έτους. Χρειάζεται, σίγουρα, να εντρυφήση κανείς πολύ περισσότερο στα πλούσια νοήματα των παραπάνω τροπαρίων, για να αντιληφθή το περιεχόμενό των, να τα βιώση και να τα εφαρμόση. Διότι όσο περισσότερο εμβαθύνει σε αυτά ο υποκείμενος στους νόμους της φθοράς «χρονικός» άνθρωπος, τόσο καλύτερα συνειδητοποιεί το μυστήριο του άχρονου Θεού και επιζητεί να τον πλησιάση διά των λόγων και των έργων, «ον τρόπον επιποθεί η έλαφος επί τας πηγάς των υδάτων». Και όσο περισσότερο πλησιάζει ο φθαρτός άνθρωπος τον άφθαρτο Θεό, τόσο περισσότερο άφθορος και άχρονος καθίσταται και ο ίδιος, όπως συμβαίνει με τους Αγίους!

Ο χρόνος, λοιπόν, στην ζωή του Χριστιανού λαμβάνει μια πραγματικά άλλη διάσταση, έχει σωτηριώδη σημασία, όπως εξ άλλου επισημαίνει και η Εκκλησία μας: «Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας» (Β' Κορ., στ' 2). Κάθε στιγμή, τώρα, είναι ο κατάλληλος καιρός, η

αρμόζουσα ευ-καιρία για την μετάνοια και την σωτηρία μας. Μόνον εάν δούμε τον χρόνο μ' αυτήν την προοπτική και θελήσωμε να μεταμορφωθούμε εν Κυρίω, τότε και μόνον τότε θα αξιωθούμε να προσφέρωμε στον Κύριό μας «ευπρόσδεκτον τον νέον ενιαυτόν της χρηστότητός του» αλλά και να ζήσωμε μαζί Του τον αιώνιο ενιαυτό της ουρανίου Του Βασιλείας.

Ευλογημένη, ειρηνική και καρποφόρα, με πλούσιους και αγλαούς καρπούς, η νέα εκκλησιαστική χρονιά! Γένοιτο!

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>